בכל באי שער עירו (בראשית כג יח).

ביאר מרן זיע"א שבכל מקום שדיבר הכתוב על מקום הבית דין אמר 'שער עירו', וכן מצינו ברות (ד א) 'ובעז עלה השער' ובתרגום שם 'בי דינא דסנהדרין'. וכן מצינו בלוט (בראשית יט א) 'ולוט יושב בשער סדם' ופרש"י שם אותו היום מינוהו שופט עליהם. וכן מצינו כאן לעיל פסוק י 'ועפרון ישב בתוך בני חת' ופרש"י ועפרון ישב כתיב חסר, אותו היום מנוהו שוטר עליהם, מפני חשיבותו של אברהם שהיה צריך לו, עלה לגדולה[ילה].

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי ואשביעך בה' אלקי השמים ואלקי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו (בראשית כד ב- ג).

פעם טענו לפני מרן זיע"א על עניין מסויים כי אין לנהוג בו בחשדנות מופלגת, ואמר מרן זיע"א כי מצינו אצל אברהם שאליעזר היה נאמן ביתו ומושל בכל אשר לו, וכל רכושו של אברהם היה תחת ידו, אולם כשהוצרך לשלחו לקחת אשה ליצחק לא האמינו עד שהשביעו, מוכח מזה שברוחניות לא מספיק נאמנות רגילה ואין להפקידה ביד שום אדם עד שיהיה בטוח לגמרי שלא ימעל בשליחותו. אבל היום אצל העולם רואים להיפך, בענייני ממון אדם מבטח עצמו בכל מיני בטחונות וערבויות ולא רואה בכך

חשדנות מופלגת, אבל בדבר הנוגע לרוחניות טוען לפתע שאפשר להאמין לכל אחד אפילו למי שהוא חשוד על כך[ילה].

ואשביעך בה' אלקי השמים ואלקי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו (בראשית כד ג).

כאן אמר לשון 'ואשביעך' ואילו אצל יוסף שהשביעו יעקב אבינו אמר (בראשית מז לא) 'השבעה לי'. ואמר מרן הגר"ח זיע"א לבאר עפ"י דברי הרמב"ם (שבועות פ"ב ה"ו) 'עבד שנשבע אין רבו צריך לכפותו והרי הוא אחר שנשבע כקודם שנשבע, לפי שאין נותן דעתו לי[illegible] בידו להפקיע, אבל בדבר הנוגע לעצמו מאיז"ט לא יוכל להשבע[ילה].

ואמר מרן זיע"א דבאמת מצד הדין לא היה מניעה מאליעזר להשבע, וכן הוא בהמשך הפרשה (פסוק ט) 'וישבע לו' ומבואר שאליעזר נשבע, אלא שהחילק